

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Codi de barres

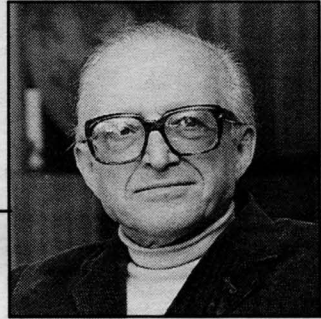
Entre els canvis de costums que han anat modificant la fesomia dels bars, hi ha l'apogeu dels supermercats. Les botigues, els adroguers (els *light* potser defensarien el nom de *colmados*, que era tan corrent com ho és l'incombustible *buenu*), no han pogut resistir la competència dels grans comerços d'alimentació i van tancat portes. Ja en queden pocs.

Jo crec, i és una consideració probablement marginal, que a part de la major quantitat i varietat d'articles en oferta, els supermercats proporcionen una atractiva llibertat de tria sense el control de l'amo.

Considero, a més, que han contribuït a reduir la desigualtat entre els sexes, perquè els homes no se senten cohibits resseguint prestatgeries i escollint sense haver de demanar a ningú si té tal o tal producte. I, sobretot, sense haver de sol·licitar tanda a grups de senyores que, per molt adorables que siguin, tenen més ofici de compra que nosaltres, i sempre sol haver-n'hi alguna que se'ns apropia traçudament del lloc a la cua. Això, els grans establiments ho han resolt amb una equitat admirable: l'accés a les caixes entaxona els conductors dels carrets entre unes barreres que no permeten a ningú saltar-se llocs.

En parlar dels carrets, em ve la temptació d'esmentar una altra evidència: els bons conductors es noten de seguida. Zigzaguejen pels corredors entre estants sense topar amb els altres clients, hi ha experts que fan veritables filigranes de circulació rodada sota cobert.

Però ja se sap que, per pega, no hi ha res perfecte. Resulta que els administradors dels supermercats es queixen d'ésser víctimes de robatoris. La veritat és que, abans, robar una llonganissa a un adroguer era una missió gairebé impossible. L'amo solia tenir tot l'establiment a la vista, i qui diu una llonganissa pot dir qual

Pere Calders

sevol altra cosa. Si hi havia algun lladre s'exposava molt, i en tot cas només es tractava d'infeliços que passaven gana.

Ara és diferent. L'Accoc (Associació de Codificació Comercial), ha fet públic que els supermercats sofreixen pèrdues per sotraccions equivalents a un 3 per cent de la facturació. La notícia, com totes, conté elements contradictoris; diuen que els productes més cobejats pels lladres són el whisky, la colònia i les piles, curiosa barreja digna d'anàlisi, perquè l'informe esmentat assegura que les mercaderies més afanades són les que es poden amagar a la butxaca, com

per exemple les cintes d'àudio o de vídeo i els productes de gran qualitat, com el salmó i les llaunes de caviar. Pel que fa al salmó, al caviar i a les cintes s'entén... Però i les ampolles de whisky? Cal reconèixer que es necessita habilitat i butxaca ampla —sense comptar amb la màniga— per passar per caixa whisky d'esquitllentes. A l'hivern la roba d'abrigar pot donar facilitats, però a l'estiu, amb bermudes i samarretes lleugeres i el requisit d'haver de deixar les bosses a l'entrada, l'operació no deu ésser gens fàcil.

En utilitzar l'expressió *passar per caixa*, és inevitable de referir-se als codis de barres, un invent que s'ha introduït a les nostres vides de puntetes, sense soroll, però amb un protagonisme en augment constant. Quan ens manifestem temorosos per l'amenaça contra la nostra intimitat que representen els ordinadors, oblidem, dic jo, els codis de barres. ¿No podria ésser que, en un dia no llunyà, ens obliguessin a portar el nostre a la solapa o encastat al clatell? Tan sols passant per davant d'una finestreta ens posarien tota la intimitat a la serena.

I ara, per més esforços que he fet —paraula d'honor— no puc evitar un joc de paraules fàcil, abominable: com a protecció dels supermercats i del comerç en el seu conjunt qui sap si idearan un codi de barruts.

ESPINOSA